

— Земи единъ кжсъ отъ най-скжпж порфирж, рѣче ѝ Ясень, та ушій на неж златенъ лвъ. Челюсть-та нѣка му бжде отворена, като да реве: на оржжіе! Ала пази добрѣ да не знае никой за шива ти, освѣнъ нѣи двама. Когато ты свършишь твож-тж работж, и азъ щж свършж мож-тж, и тогасъ ще кукне часъ-тж за работеніе.....

Съ нѣкакво си благоговѣйно чувство Марія ся отдаде на работж-тж, що ѝ ѣ даде нейный сгоденикъ. Не можеше да иде бързо, защото трѣбваше да крые, а това бѣ твърдѣ тежко да бжде у сурсувуловж-тж кжщж, дѣто имаше толкова си душъ. Крадишкомъ купи тежко скжпо кадифе, крадишкомъ го разопж на гергевъ, тайно навываше златны-ты концы и все тайно шіеше, шареше, кытеше свож-тж работж съ богаты шивета и шарове. Подъ нейны-ты тѣнки прѣстета лвъ-тж растеше малко по малко, добываше нѣкакъ си животъ, удряше съ кычестж-тж си опашкж, отворилъ челюсть-тж си, набралъ вѣжды, настрѣшилъ грывж и показваше силны-ты си ногтіе. Кжсъ-тж отъ порфирж-тж все повече и повече ся прѣтваряше на боенъ прѣпорець.

Съ Маріинж-тж работж стврѣменно напрѣдваше и Ясенева-та. Каква бѣ та работа? Дали тайно Ясень купуваше оржжіе? Да не обучаваше на скрышно нѣгдѣ хора-та? Не. Той влѣчеше камъніе и правеше черквж, и то не скрытомъ и тайно, нѣ срѣдъ столицж-тж.

— Гледай, какъ е станжлъ Ясень набоженъ! говореше свѣтъ-тж.

— Колко ся ползува съ пжтуваніе-то си у Цариградѣ! казвахъ Гърци-ти. Вижете! прави черквж, станалъ е набоженъ; отъ невѣренъ и сомнителенъ челоувѣкъ постанж вѣренъ царскы подданикъ, защото и самъ царъ-тж твърдѣ е набоженъ....

Ясень слушаше все такыва и тѣмъ подобны думы, па не